

Legenda Împărăției rromilor

– fragment –

Odată, demult, noi, rromii, trăiam pe malul Gangelui. Conducătorul nostru era o mare căpetenie, un bărbat, a cărui vorbe erau ascultate în toată țara. Țară ale cărei hotare erau bine definite. Această căpetenie avea un singur fiu pe nume Cen. În țara hindușilor domnea pe atunci un puternic rege a cărei soție preferată îi ascunsese un copil, o fiică, ce se numea Gan.

După moartea conducătorului nostru, fiul său Cen hotărî să se căsătorească cu Gan, soțotită sora lui deși nu era așa. Poporul se împărți în două tabere. În acele timpuri, un vrăjitor a ghicit o invazie și vremuri grele. Și, într-adevăr, unul dintre generalii lui Skinder (Alexandru), năvăli ca un vârtej, îl ucise pe regele hindus, pârjoli și pustii totul, așa cum prezise vrăjitorul.

Unul din poporul nostru s-a dus la generalul victorios rugându-l să judece cazul în care un frate și o soră vor să se căsătorească. Generalul îl lovi în cap pe sol. În acel moment generalul și calul său s-au spart într-o mie de cioburi, ca un vas de lut izbit de stâncă. Vântul a împrăștiat în pustiu rămășițele celui ce fusese cândva un războinic.

Poporul nostru s-a împărțit în două tabere. Cei ce erau împotriva lui Cen au rugat un mare vrăjitor să arunce un mare blestem asupra acestuia:

— Să rătăcești întotdeauna pe fața pământului! Să nu dormi niciodată în același loc! să nu bei de două ori din același izvor!

Și astfel o parte din poporul nostru se află, de atunci, pe drumuri, iar țiganul nu merge de două ori pe același drum, la răscruce merge doar înainte și nu se întoarce din drum. Dacă altfel nu se poate, face un ocol mare și numai așa ajunge înapoi în punctul de plecare.